

mijmering / severinus

'Hou goed vast Harry, anders hou ik 'm nie. Nee, 'n bietje naar links, nou laten zakke, stop, ja, daar is ie'. Severinus, derde bisschop van Keulen, raakt zacht de grond. Hij dreigt nog even om te vallen, maar vindt dan toch z'n evenwicht.

Een uur later staat hij in een aanhanger, samen met een paar andere heiligen, die op

dezelfde manier uit de aan hem opgedragen Hapertse parochiekerk zijn getakeld. Vroeger werden hun naamdagen gevierd, werden er kaarsjes bij hun beelden gebrand en processies voor hen gehouden. Nu worden ze als stoepkrijt afgevoerd. Nou ja, niet allemaal, er schijnen nog kerken te zijn die belangstelling hebben voor de vergane glorie van het Rijke Roomsche Leven. Severinus van Keulen, die leefde in de vierde eeuw na Christus en was aan te roepen tegen onheil en droogte, was niet onomstreden. Hij had de euvele moed om vraagtekens te zetten bij wat de kerk leerde over de verhouding van Jezus (zoon) tot God (vader). Er zijn overigens meerdere Severinussen, de tijd heeft ze op een hoop gegoooid. Wie nou precies wat deed weten we niet meer, maar dat het oppassende en met bijzondere eigenschappen begiftigde mannen waren - zo hoorde er één hemelse stemmen en wendden botten van de ander een sprinkhanenplaag af - leidt geen twijfel. Ik heb die heiligenbeelden nooit mooi gevonden, die hele neogotische inrichting kon me gestolen worden. Grotere kitsch dan in een katholieke kerk kom je niet tegen.

Afgeserveerd of niet, Severinus lijkt stand te willen houden, strijdbaar houdt hij wat over is van zijn attributen - mijter, staf en minikerkje - omhoog. Het zal niet meer werken Severinus. Je bent nog slechts een relikwie van een geloof dat wegens uiterlijk vertoon en innerlijke armoede heeft afgedaan. Het zaadje van 'hier en nu en tot in eeuwigheid' zal misschien ooit opnieuw tot bloei komen, zuiver en bescheiden, en dat zou mooi zijn. Dank Severinus, voor bewezen diensten.

Marjolijn Sengers, 21 juni 2020